

Дні жалоби за загиблими на Майдані

Звернення ректорату Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя

Ректорат одного з найдавніших вищих навчальних закладів України – Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя схвалює і підтримує діяльність Верховної Ради України, спрямовану на забезпечення суспільно-політичної та економічної стабільності, територіальної цілісності нашої держави.

Закликаємо колективи всіх вищих навчальних закладів України надавати дійову підтримку і всебічне сприяння вищому органу державного управління України – Верховній Раді в цілеспрямованій державотворчій діяльності в нинішніх напружених, доленосних суспільно-історичних обставинах.

24 лютого 2014 року

20 лютого оголошено Днем жалоби за загиблими активістами під час масових акцій протесту в Києві.

У ці дні на всій території України були приспущені державні прапори України на будинках і спорудах органів державної влади, органів місцевого самоврядування, державних підприємств, установ та організацій, відмінено розважально-концертні заходи, спортивні змагання, розважальні теле- і радіопередачі.

Україну в її скорботі підтримали й інші держави. Зокрема, уряд Литви прийняв рішення вивісити прапори з траурними стрічками на знак смутку за загиблими українцями.

АНГЕЛИ

Небесній Сотні присвячую

У скроні – дірка,
На грудях – бирка –
Дівча писало,
Щоб розпізнали.
А того – в спину...
Чий же ти, сину?
Хіба таку ти
Хотів Вкраїну?
Стільки народу!..
Площа Свободи?
Ми – незалежні?..
Біль тут безмежний.
Шпиталь в Соборі,
Вкраїна в горі.
Замість любові –
«Тут забір крові».
І калатають
Серця і дзвони: –
Ти записався
В «Самооборону»?
Не обминула
Снайперська куля,

Вскочила в груди.
Хіба ж то люди?
Звірячий «Беркут»,
Бандитська влада...
...І сніг червоний
На барикадах.
Синів і дочок
Отут – в рядочок...
Ой, хто ж вам, діти,
Закриє очі?
Ви всі – Герої!
Весніє небо,
А над Майданом –
Сотий молебень.
Чий ж ви, діти?
Вам би радіти,
Жити й кохати...
...Зчорніла мати.
Суворий батько
Сльозину витер.
...Жовто-блакитно
Голосить вітер.

Ганна Пономаренко

Пам'яті загиблих на майдані

Мамо, не плач, я повернуся весною.
Пташиною в шибку вдарюсь Твою.
Прийду на світанні в садок із росою,
А може, дощем на поріг упаду.
Голубко, не плач, так судилося, ненько,
Вже слово «Матусю» не буде моїм,
Прийду й попрошуся у сон Твій тихенько,
Розкажу я тобі як живеться у домі
Мені коліскову вже ангел співає,
І рана смертельна уже не болить,
Ти знаєш, матусю, й тут сумно буває,
Душа за Тобою, Рідненька, щемить.
Мамочко, вибач за чорну хустину,
За те, що віднині ти будеш сама,
Тебе я люблю, як любив Україну,
Вона, як і ти, була в мене одна.

Оксана Максимішин-Корабель

Від редактора

Я народилася ще в Радянському Союзі, встигла піти в школу за часів Союзу. Але скоро була перебудова, путч, вихід України зі складу СРСР і як наслідок – розпад однієї з супердержав. Світ, що був побудований на протистоянні двох наддержав, завершив своє існування. І не тільки нам, але й світові треба було вчитися жити без цього протистояння, без поділу на добро і зло, причому кожна зі сторін вважала себе добром, а іншу – злом. І як тут не згадати практичні з естетики, коли для мене як одкровення прозвучало, що ніхто свідомо не обрає шлях зла. Вибір людини полягає в тому, що вважати добром, а що злом.

Ті зміни, що відбувалися в державі та світі, сформували у мене тверде переконання, що ми більше ніколи не опинимося в ситуації, коли треба буде обирати між добром і злом. Здавалося, світ зрозумів, що в реальному житті немає чорного і білого, що мир краще війни, що треба завжди шукати порозуміння. Ці ілюзії опали скляним пилом після 18 лютого, коли очікуване всією країною і світом перемир'я захлинулося пролитотою кров'ю на вулицях столиці. Ці дні були страшні не тільки для тих, хто був на Майдані, ці дні були сповнені жахом і розгубленістю для всіх громадян України. Майдан був налаштований стояти до останнього, бо йому нічого було втрачати.

Після 18 лютого вся країна зрозуміла, що їй нічого втрачати, бо у людей відібрали найцінніше – життя. І ось тоді почалася вакханалія «варфоломійської ночі по-українськи». І кожен показав своє справжнє обличчя. У ХХІ столітті на багатостраждальній українській землі мало не повторилися події початку ХХ століття. Ми всі переконалися, що війна – це зло, особливо братовбивча війна. Коли прикриваючись голосними ідейними гаслами з усіх щілини повилазив непотріб, щоб і собі щось урвати під загальний гвалт. Адже ті гасла були освячені кров'ю загиблих.

Я закликаю всіх, вшановуючи пам'ять загиблих, дбайте про живих, і хай не буде марною священна пролита кров!

Наталія Ландар

ВШАНОВУЄМО ПАМ'ЯТЬ ЗАГИБЛИХ

26 лютого 2014 року студенти Ніжинського державного факультету з ініціативи Студради університету вшанували пам'ять загиблих на Майдані.

21 ЛЮТОГО - МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ РІДНОЇ МОВИ

«Усі найголовніші іноземні мови можна вивчити за шість років, але для вивчення своєї недостатньо цілого життя»

21 лютого представники всіх націй і народностей відзначають Міжнародний день рідної мови. Це свято було проголошене на Генеральній конференції ЮНЕСКО, яка відбулася 17 листопада 1999 року.

Головна декларована мета Міжнародного дня рідної мови — сприяння мовній різноманітності світу й стимулювання вивчення іноземних мов населенням різних країн. Окрім того, ЮНЕСКО виступило за зближення культур та їх активну взаємодію, зокрема, в мовних питаннях, оскільки саме мови вважаються важливим інструментом розвитку духовної спадщини планети.

Міжнародний день рідної мови можуть відзначати носії 6000 мов, які на сьогоднішній день зафіксовані в світі.

Мова — це історія народу, його світогляд, інтелектуальний та духовний результат кількатисячолітньої еволюції кожного етносу. Без своєї мови, своєї самотутньої культури немає народу.

Мова функціонує і розвивається тільки в людському суспільстві. Це

найважливіший засіб спілкування людей, пізнання світу, передачі досвіду з покоління в покоління. Головні функції, що виконує мова — комунікативна, мислеоформлююча, пізнавальна, емоційна, виражальна тощо.

Рідна мова для кожної людини є важливим елементом культурної свідомості. Вона накопичує традиції й досвід попередніх поколінь і дозволяє передати їх нащадкам. Однак багато мов сьогодні знаходяться на межі повного зникнення. У деяких мов не залишилось живих носіїв, тому одним із методів порятунку лінгвістичного багатства планети експерти називають вивчення іноземних мов.

Той, хто любить і поважає рідну мову, буде любити й поважати носіїв інших мов. Згадаймо, вічне і пророче Тарасове: *«Не дуріте самі себе!»*

*Учітесь, читайте,
І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь.*

Сучасні події в Україні говорять про те, що Шевченко був не просто геніальним поетом, він був Пророком.

Наш кор.

ЗИМОВА СЕСІЯ: мовою цифр

Під час сесії студент стає надлюдиною: перестає їсти, пити і як суперкомп'ютер здатний в себе завантажувати нереальну кількість інформації. До того ж саме під час сесії студент може нічого не знати, але в процесі екзамену щось згадати. Це, звісно жарти, у кожному з яких є доля жарту, а от як пройшла зимова сесія для студентів Ніжинської вищої школи, кому вдалося перетнути черговий рубікон і з яким результатом, свідчить відомість успішності студентів за результатами зимової сесії 2013 – 2014 навчального року. Отже, про очікувані й неочікувані результати надмірних зусиль мовою цифр...

На філологічному факультеті навчається найбільше студентів – 477, з них було допущено до складання сесії 476, які у повному складі з'явилися на сесію. Лише «відмінно» протягом сесії було в 6 студентів, «відмінно» і «добре» – 128 чоловік, лише «добре» – у 76 «філфаківців». «Змішані» оцінки отримали 137 чоловік, лише на «задовільно» спромоглися 25. «Незадовільно» отримали 104 студентів. Отже, відсоток успішності на факультеті становить 78,15%, відсоток якості – 44,12%. Середній бал за зимову сесію на факультеті становить 3,74.

Усі 294 студентів історико-юридичного факультету були допущені до складання зимової сесії, з них складало 294. Лише на «відмінно» – 12, на «добре» – 25, на «відмінно» і «добре» – 57. «Змішані» оцінки отримало 9 студентів, лише «задовільно» – 92. «Незадовільно» у зимову сесію отримало 90 студентів історико-юридичного факультету. Остання цифра суттєво вплинула на показник успішності на факультеті, який становить 69,39%. Відсоток якості навчання складає 31,97%, середній бал – 3,57.

Усі 379 студенти одного з найскладніших за навчанням факультету іноземних мов були допущені та складали зимову сесію. З них лише «відмінно» у «заліковках» 12 студентів, «відмінно» і «добре» – у 90, лише «добре» – у 56. «Змішані» оцінки у 128 студентів, лише «задовільно» – у 49. Протягом сесії отримали «незадовільно» 44 студентів. Таким чином, відсоток успішності становить 88,39%, відсоток якості 41,69%. Середній бал – 3,80.

379 студентів на факультеті психології та соціальної роботи були допущені до складання екзаменів та заліків. Студенти, за винятком однієї особи, у повному складі з'явилися на сесію. Тільки на «відмінно» складо 27 студентів, на «добре» – 57, на

«відмінно» і «добре» – 131. «Змішані» оцінки отримало 108 студентів факультету, лише «задовільно» – 34. «Незадовільно» отримав 21 студент. Відсоток успішності на факультеті складає 94,44%, якість навчання – 56,88%. Середній бал, із яким студенти факультету завершили сесію, становить 3,98.

На природничо-географічному факультеті навчається 411 студентів, з них складало сесію 407: лише на «відмінно» – 19, на «добре» – 28,

тягом сесії отримав 21 студент факультету культури і мистецтв, лише «задовільно» – 7. «Незадовільно» протягом сесії отримало 9 чоловік. Таким чином, відсоток успішності становить 90,53%, відсоток якості навчання – 61,05%, середній бал – 4,11.

Загалом, в університеті, із 2275 студентів складало сесію 2273, з них лише на «відмінно» – 107, на «відмінно» і «добре» – 582, на «добре» – 264. «Змішані» оцінки отримало 739 студентів, лише «задовільно» – 176.

Протягом зимової сесії «незадовільно» отримало 400 студентів. Таким чином, середній бал в університеті складає 3,78%, відсоток успішності – 82,36%, відсоток якості – 42,02%.

За успішністю першість цього року за факультетом психології та соціальної роботи (94,44%), другим є факультет культури і мистецтв (90,53%), третій результат – у факультеті іноземних мов (88,3%).

Найвищий показник якості навчання на факультеті культури і мистецтв (61,05%), на другому місці – факультет психології та соціальної роботи (56,88%), третій результат у філологічного факультету (44,12%). Найвищий середній бал на факультеті культури та мистецтв, на другій сходинці – показник факультету психології та соціальної роботи, третій результат на факультеті іноземних мов.

Як правило, кожна сесія вносить свої корективи, деяким факультетам вдалося покращити свої минулорічні результати, деяким довелося переміститися на сходинку нижче. Але загалом у навчальному закладі зберігається доволі високий відсоток успішності і поки що достатній відсоток якості. Будемо сподіватися, що першокурсники наступного року навчання не зіпсують показники зимової сесії, і оптимістично сподіваємося, що вони їх покращать.

Наталія Ландар

«ШЕВЧЕНКОВЕ СЛОВО В УКРАЇНСЬКОМУ МОВНОМУ ПРОСТОРІ»

Попри складну політичну ситуацію, яка склалася в державі, науковці-філологи Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя не скасували проведення Всеукраїнської наукової конференції «Шевченкове слово в українському мовному просторі». 21 лютого 2014 року вона була проведена в режимі «Інтернет-конференції». Дуже довга й клопітка робота була проведена членами організаційного комітету (Мельничук О.В., Забарний О.В., Бойко Н.І., Бережний В.М., Бойко В.М., Вакуленко Г.М., Давиденко Л.Б., Зінченко С.В., Кайдаш А.М., Пасік Н.М., Шевченко С.П., Міщенко О.В., Пугач В.М.) на чолі з Бойком О.Д. – доктором політичних наук, професором, ректором Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя, та Гриценком П.Ю. – доктором філологічних наук, професором, директором Інституту української мови НАН України, щодо організації заходу. Конференція включала 5 секцій, участь у проведенні яких взяли представники різних закладів освіти: Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя, Інституту української мови НАН України, Національного педагогічного університету імені М.П.Драгоманова, Запорізького національного університету, Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського, Національного університету «Кієво-Могилянська академія», Мелітопольського державного педагогічного університету імені Богдана Хмельницького, Чернігівського національного педагогічного університету імені Т.Г.Шевченка, Луганського національного університету імені Тараса Шевченка, Маріупольського державного університету, Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича та інших визначних ВУЗів. Секції:

1) лінгвоконцептологія Шевченкового слова (керівники: Кравець Л.В., Ковальчук О.Г.; секретар: Коткова Л.І.);

2) слово в семантичному й функціональному аспектах (керівники: Єрмоленко С.Я., Бойко Н.І.; секретар: Музиченко Н.І.);

3) слово в граматичному аспекті (керівники: Карпіловська Є.А., Білоусенко П.І.; секретар: Шевченко С.П.);

4) Тарас Шевченко у формуванні національної ідентичності українців (керівники: Степаненко М. І., Соколова С. О.; секретар: Шакура Ю.О.);

5) вивчення творчості Тараса Шевченка в загальноосвітній та вищій школі (керівники: Бондаренко Ю.І., Гальонка О.А.; секретар: Міщенко О.В.).

На жаль, у нашій країні склалися такі суспільно-політичні умови, що унеможливили проведення конференції в звичному режимі, адже всі траси та залізничні шляхи були перекриті. Учасники не мали змоги дістатися Ніжина. Така важлива подія не могла минути безслідно, тому всі наукові роботи, доповіді та повідомлення будуть опубліковані у фахових виданнях Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя: «Наукові записки» (серії «Філологічні науки», «Психолого-педагогічні науки»); «Література та культура Полісся». Опубліковані статті будуть розміщені на сайті університету.

Якщо ж говорити про таку важливу подію як святкування 200-річчя від дня народження Тараса Григоровича Шевченка, то з упевненістю можна сказати, що цей ювілей надовго закарбується в пам'яті народу. Він буде визначним не з погляду гучних святкувань.

Ця дата ввійде в історію і навіки залишить свій слід не лише на паперових сторінках, вона викарбує відбиток в душі кожного українця. І не важливо, живе він на правому чи лівому березі Дніпра, чи в Криму... Україна в нас одна, всі ми її діти. На цьому завжди наголошував Тарас Григорович, який являється ідеологом консолідації української нації, символом боротьби за її державність, волю. «Борітеся – поборете! Вам бог помагає! За вас правда, за вас слава і воля святая!», – нині кожному відомі слова із поеми «Кавказ», які Шевченко написав майже 200 років тому. Вкладений у них зміст, як бачимо, не втратив актуальності і в наш час, хоча суть їх кожен трактує по-своєму. Тарас Григорович вірив у світле майбутнє України, він бачив вільний народ, братній народ, де люди один одному допомагають, вірять у ближніх. Та чи був він радикальний у своїх намірах, чи міг навіть подумати про те, що вже «в сем'ї великій, в сем'ї вольній, новій» українці підуть брат на брата, більше того, проллється кров... Кожному поколінню був притаманний свій Шевченко, творчість якого активно використовувала влада кожного періоду нашої історії: царський уряд її засуджував, у радянській Україні, ідеологічно заангажованій, творчість Шевченка не могли повноцінно досліджувати, вивчалась вона тільки в тому світлі, яке вигідне було владній верхівці (теми класової боротьби, рівноправності народу й тд.). Сьогодні творчість Кобзаря переосмислюється, у ході складних політичних перипетій відкриваються нові її грані. Тарас Григорович є символом переродження нашої нації, боротьби народу за свободу, вільне майбутнє, свої права.

Шевченко став найглибшим виразником народних дум і надій, а його творчість підносила соціальну й національну самосвідомість українського народу на новий, вищий рівень розвитку, що, власне, робить і нині...

*Інна Горбонос, студентка
філологічного факультету*

У вінок Кобзареві

20 лютого 2014 року, у вінок Кобзареві була вплетена ще одна квітка шани, любові та вдячності. У старовинному гоголівському корпусі нашого вузу, в шевченківській 310 аудиторії звучали безсмертні рядки поезії Тараса Григоровича Шевченка. Це були літературні читання, присвячені святкуванню 200-річчя з дня народження Кобзаря. Проходили вони під назвою «Тарас Шевченко і випускники Ніжинської гімназії та ліцею князя Безбородька», а підготували їх студенти перших та других курсів українського відділення філологічного факультету, кандидат філологічних наук, доцент кафедри української

літератури Моціяк Олена Миколаївна, завідувач відділу обслуговування бібліотеки Осіпова Галина Сергіївна.

У вступному слові Олена Миколаївна зазначила, що Ніжинська вища школа відіграла важливу роль у розвитку української культури і літератури. З Гімназії вищих наук і ліцею вийшло кілька українських письменників і діячів культури, імена яких тісно пов'язані з Т.Г. Шевченком. Зв'язки Шевченка з вихованцями Ніжинської гімназії вищих наук почалися з того часу, коли він був ще кріпаком, і не поривалися до останніх днів життя поета.

Гарним ліричним оформленням заходу стала відеопрезентація «Тарас Шевченко і випускники Ніжинської гімназії та ліцею князя Безбородька», яку підготували працівники бібліотеки. Зворушливо звучала лірична поезія Т.Шевченка, Є.Гребінки, В.Забіли у виконанні студентів.

У рамках заходів до святкування 200-річчя від дня народження Т.Г. Шевченка на науковому абонементі бібліотеки (вул. Гоголя, 4) організована постійно діюча книжкова виставка: «Невмируща слава генія Шевченка». Розділи виставки представлені літературою, яка висвітлює життєвий та творчий шлях великого поета, художника, громадського діяча та цікаві й маловідомі факти з життя Т.Шевченка. Відвідувачі виставки можуть скористатися творчими надбаннями Шевченка у навчанні та в повсякденній діяльності.

Тарас Шевченко — це не минуле. Тарас Шевченко — це сьогодні, він важливий і для молодих, хто тільки починає своє життя, і для старшого покоління, і для всіх тих, хто поєднує своє життя з Україною.

Наш кор.

Тарас Шевченко

Із циклу «В казематі»

Згадайте, братія моя...
Бодай те лихо не верталось,
Як ви гарнесенько і я
Із-за решотки визирали.
І, певне, думали: “Коли
На раду тиху, на розмову,
Коли ми зйдемося знову
На сій зубоженій землі?”
Ніколи, братія, ніколи
З Дніпра укупі не п'ємо!
Розійдемося, рознесемо
В степи, в ліси свою недолю,
Повіруєм ще трохи в волю,
А потім жити почнемо
Меж людьми, як люде.
А поки те буде,
Любіться, брати мої,
Україну любіте
І за неї, безталанну,
Господа моліте.
І його забудьте, други,
І не проклинайте.
І мене в неволі лютий
Інколи згадайте.

Мені однаково, чи буду
Я жить в Україні, чи ні.
Чи хто згадає, чи забуде
Мене в снігу на чужині –
Однаковісінько мені.
В неволі виріс меж чужими,
І, не оплаканий своїми,
В неволі, плачучи, умру,
І все з собою заберу,
Малого сліду не покину
На нашій славній Україні,
На нашій – не своїй землі.
І не пом'яне батько з сином,
Не скаже синові: “Молись,
Молися, сину: за Вкраїну
Його замучили колись”.
Мені однаково, чи буде
Той син молитися, чи ні...
Та не однаково мені,
Як Україну злії люде
Присплять, лукаві, і в огні
Її, окрадену, збудять...
Ох, не однаково мені.

Чи ми ще зйдемося знову
Чи вже навіки розійшлись?
І слово правди і любові
В степи і дебрі рознесли!
Нехай і так. Не наша мати,
А довелося поважати.
То воля господа. Годіть!
Смиріться, моліться богу
І згадуйте один другого.
Свою Україну любіть,
Любіть її... Во время люте,
В останню тяжкую минуту
За неї господа моліть.

«СЛІВА УКРАЇНИ»

поетичний музично-мистецький марафон «Віршень» (у минулому «Сліва-фест»). Тож 9 лютого у Великій залі Будинку письменників НСПУ зібрався творчий загал на

чолі з паном Сергієм Пантюком.

«Українці – нація з поетичним світоглядом. Поезія глибинно вплелася у нашу ментальність. Невже ми забули про це? – дорікають організатори марафону. – Якщо так, то добрим нагадуванням стане перший в українській історії літературний мега-марафон «Віршень»».

Завдання учасників – начитати «не менше 500 поетогодин», — стверджують організатори «Віршня» — НСПУ, «Сліва-фест», Максим Розумний, Сергій Пантюк.

Майже за 5 годин виступили Іван Андрусак з «Книгою трав, птахів і людей», Віктор Баранов, Олекса Бик з піснями та віршами з барикад, Григорій Вагапов (гурт «Вперше чую») із новими піснями, Сергій Василюк (гурт «Тінь Сонця») із новою піснею та диском, брати Капранови зі своїм унікальним кобза-репом, Анатолій

Сухий (гурт «Рутенія») з новими піснями, Сергій Пантюк з новою поетичною збіркою «Мовизна». Також поезію та музику дарували Гіо Арабулі (Тбілісі-Київ), Валя Захаслова чи не найголовнішою подією року став 19-ий Всеукраїнський поетичний музично-мистецький марафон «Віршень» (у минулому «Сліва-фест»). Тож 9 лютого у Великій залі Будинку письменників НСПУ зібрався творчий загал на

Серед творчого загалу були присутні і ніжинці: Таня-Марія Литвинюк, Анна Малігон, Валерія Лазебна та Василина Сіденко.

Не залишилися поза увагою ні сучасні політичні питання, ні історія. Представники Мистецької сотні з Майдану читали Вінграновського та Стуса, брати Капранови виконували «Думи мої» Шевченка у стилі блюзу, Світлана Дідух-Романенко зі своєю майдано-політичною поезією читала: «... -За скільки, діду, стоїте? – Всього за сорок шість. Мільйонів».

Премією «За вагомий внесок у державотворення» були удостоєні Сергій Пантюк та брати Капранови.

Цього року пан Сергій до свого 48-річчя частував виконавців «вražою кров'ю» (він же рік тому «засіб для окроплення волі», він же розсекречене поетами-дегустаторами вино «Ізабелла»). Хвилювався про достатність напою Володимир Шовкошитний: «Як скінчиться, то

прийдеться за москаликом бігти...». «Нащо нам москалик, якщо поруч Верховна рада?» – парирував хтось із залу.

Сліва(він же Пантюк) поділився своїм баченням і побажаннями на майбутнє: «Щоб мистецтво у нас було на високому рівні, щоб ніхто не казав, що письменники України пишуть халтуру! Літпроцес – поняття цільне, тут сидять представники різних часових груп, але насправді ми всі в одній залі, всі одночасно пишемо і читаємо поезію і всі один одного чуємо... Тому, сьогодні буде поезія різна, я спеціально запросив поетів різних поколінь, щоб показати, що цей процес безперервний, цільний і єдиний».

Валерія Лазебна, студентка IV курсу філологічного факультету

ЛІТСТУДІЙНИЙ «ДЕСАНТ» В ЧЕРНІГОВІ»

Похмурої неділі 9 лютого, яскраві і творчі літстудійці НДУ на чолі зі своїм вчителем і наставником Олександром Гадзінським відправилися покоряти літературні простори Чернігова.

Виступити в обласному центрі творчу молодь Гоголевого вишу запросив давній шанувальник нашої літературної студії, випускник філфаку, голова літературно-мистецького об'єднання «Гоголівка», письменник та журналіст Віктор Татарин.

Літстудійний «десант» висадився в книгарні «Інтермеццо», яка радо прийняла гостей з Ніжина. Послухати хоч не чисельне, але талановите студентство НДУ зібралися й поважні гості, зокрема голова Чернігівської обласної організації Спілки письменників України Олена Конечна, відома чернігівська поетеса Ірина Кулаковська, редактор дитячого журналу «Крилаті», письменниця Тетяна Винник, яка теж, до речі, свого часу відвідувала літстудію нашого університету.

Розпочав зустріч Віктор Татарин. Він ознайомив присутніх із програмою літературно-мистецького фестивалю «Гоголівка», який традиційно проходить щовесни в Ніжині та організовується знову ж таки силами небайдужих студентів Ніжинського університету. Олександр Гадзінський продовжуючи розмову про сучасний літпроцес, знайомив слухачів з діяльністю літературної студії, з її витоками та долями людей, в чиєму житті вона залишила вагомий слід.

Виступ Тетяни Винник, випускниці НДУ імені М. Гоголя, яка приїхала підтримати юних побратимів по перу, розпочав серію читань літстудійців. Сама Тетяна розповіла про свій творчий доробок та шлях у літературі, який вже відзначений не однією мистецькою нагородою. Також поетеса презентувала свою книгу «Самоспалення дерева», яка побачила світ ще у 2008-му, завдяки гранту президента.

Винуватці «літературної туси», літстудійці Ніжинського вишу, не забарилися презентувати і свої, ще досить зелені, але щирі і непідробні творчі напрацювання.

Студентка III курсу філологічного факультету Мирослава Годунок, вже встигла «засвітитися» на сторінках «Літературного Чернігова». Її вірш «Кольорові думки», прочитаний в «Інтермеццо», ніби й справді

посяв трохи барв сірої недільної днини. А невеличка дитяча оповідка Михайла Ломоносова, другокурсника істфаку, й узагалі викликала посмішки. Та й не дивно, адже автор порушує запитання «Чому слони бояться мишей?», і дає на нього неочікувану жартівливу відповідь.

Зовсім інша атмосфера панувала під час виступу Вікторії Іващенко, другокурсниці філологічного факультету. Її патріотична поезія, така доречна і необхідна саме в цей буремний час Майдану, наелектризувала повітря і змусила задуматися. А вірш-посвята Сергію Нігояну, герою-майданівцю, який загинув за Україну, не залишив байдужих.

Соціальний підтекст носила поезія Романа Шабала, студента-філфаківця, який прагне спробувати себе і у прозі. Гострий вірш Романа про дитячий алкоголізм, немов дзеркало, показує вади сучасної системи виховання.

Після «молодих читань», ще тривалий час відбувалося щире, тепле спілкування. Чулися поради та слова вдячності. Було вирішено влаштовувати такі собі «творчі звіти» регулярно, задля того, аби не губилися контакти між Ніжином і

Черніговом, важливими культурними осередками області. А небай- дуже студентство мало такий собі простір для самореалізації.

*Михайло ЛОМОНОСОВ,
студент II курсу історико-
юридичного факультету*

«Любов – це життя! Є земля живих і земля мертвих, їх відрізняє любов»

Другий місяць зими після невеликої перерви циклу новорічних свят завжди радував нас своїми такими звичними і милими серцю святами: Днем Святого Валентина та Днем Захисників Вітчизни. Цього року політичні події в Україні перекреслили багато свят. А пролита кров освятила деякі з них по-новому. І тепер, святкуючи Водохреща, День Соборності України, День закоханих ми будемо пам'ятати, що 2014 року були скроплені кров'ю тих, хто в ці дні гинув на Майдані. Ми будемо згадувати тих, хто любив, кого любили, і кому не дали змогу пережити ці дні. Хтось зі мудрих сказав: люди як вогнище - одні горять тихим рівномірним вогнем, а інші спалахують як метеорит і швидко гаснуть, встигаючи освітити дорогу всім. Ось так і ті, хто загинув на майдані: вони не хотіли помирати, а хотіли жити, любити, виховувати дітей. Але жити достойно. На вулиці Києва їх вивела не ненависть, а любов: любов до рідної землі, до своїх дітей, до своєї країни. І життя своє вони віддали заради любові, а не заради ненависті й гніву. Давайте ж не забувати про загальнолюдські цінності: Добро, Любов, Мудрість, Співпереживання. Пам'ятаймо, хто сіє Зло, той збирає врожай Зла, а хто сіє Добро, Любов, той і множить їх світом. Прикладом того, що любов завжди перемагає, є весілля, яке відсвяткували на Майдані у день закоханих двоє учасників протестів Галина Єремиця і Олександр Чабан. Ми вирішили в ці тривожні дні згадати про те, що об'єднує людей.

14 лютого найпрекрасніше свято - день кохання. За традицією, що склалася, усі закохані святкують цей день. І можливо, дехто вважає, що кохати треба не один день, а завжди, влаштовувати свято кожного дня, але хіба це не дивовижно, коли ти знаєш, що саме в цей день всі українці, всі закохані разом, це надає урочистості, святковості, якоїсь загадковості, ти живишся народним духом, енергією мільйонів.

Але цього року всі свята виявилися не такими казковими. Вони омиті пролиною кров'ю нашого народу. Це дуже сумно, прикро, цей біль назавжди залишиться в наших серцях, ми завжди будемо пам'ятати про них і шанувати їхню світлу пам'ять. Полягло багато чоловіків, дехто мав сім'ю, інші тільки збиралися створювати її. Жінки залишилися самі з маленькими дітьми, вони назавжди втратили своє кохання. І їм ніхто вже його не поверне. Тому потрібно цінувати своїх коханих людей, не зважати на дрібниці й завжди шукати варіанти компромісу, адже, можливо, останнє, що залишиться в пам'яті - ваша сварка. Кохайте, будьте коханими, цінуйте життя й зберігайте в серці щасливі моменти.

Але все ж незважаючи на трагічну ситуацію в Україні, котра не оминула жодну людину, ми кохаємо і не зробили виняток цього року, 14 лютого. Навіть, на майдані було все спокійно, ніякої крові. Навпаки там святкувалося весілля, одна закохана пара вирішила саме в цей день одружитися. Усі охочі могли відвідати й поздоровити молодят в цей щасливий для них день. Але ж як наші студенти святкували це свято? Усі святкували

по-різному. Дехто пішов до дорогого ресторану, інші - на дискотеку. Хтось поїхав на Майдан, щоб гуртом відчутися силу любові. І просто залишалися вдома, щоб відпочити, побути тільки вдвох. Але у всіх було одне на меті - відволіктися від проблем, побалувати себе солодощами, згадати про коханого, побути разом, без слів, без планів, просто вдвох. Студенти - творчі люди, їм дарували гарні подарунки.

Квітами й плюшевими ведмедиками вже нікого не здивуєш. Зараз більше цінується подарунки, зроблені своїми руками, вони зроблені з любов'ю, від щирого серця. Адже хіба це не дивовижно? Хіба це не піклування? Коли він чи вона сидить пізно вночі і щось склеює, малює... а завтра ж на пари, потрібно рано вставати. Але ж де ж там сон?! Потрібно порадувати коханого (-у).

Ніхто й ніколи не забуде про кохання. А особливо зараз. Коли всі чоловіки стають мужніми козаками, як колись. Ти бачиш сильного чоловіка, ти розумієш, що ти знаходишся в повній безпеці. Ти маєш справжнього захисника і можеш ним пишатися. Відчуваючи себе ніжною, тендітною жінкою, ти усвідомлюєш, що всі проблеми будуть вирішені. Саме в такі трагічні моменти розумієш, що являється дійсно цінним - кохання, твій коханий чи твоя кохана. Тож цінуйте один одного, обирайте своїх людей, а тим в кого не має цього щирого почуття, я бажаю зустріти і нікуди від себе не відпускати (не в буквальному розумінні). Не втрачайте віри, надії, бережіть й охороняйте найдорожче - ваше кохання, котре може творити дива.

**Крістіна Корнієнко, студентка
III курсу філологічного факультету**

АЛМА МАТЕР

Засновник — колектив Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя

Газета виходить українською мовою раз на місяць окрім липня і серпня. Обсяг 2 друкаркуш.
Тираж 900 примірників.
Свідоцтво про державну реєстрацію ЧГ 442-91ПР

РЕДАКЦІЙНА РАДА

Голова редакційної ради — Олександр Забарний

Редактор: Наталка Ландар

Члени ради: Григорій Самойленко, Віталіна Скороход, Анна Парубець, Ірина Кириченко, Роман Приходько, Ірина Панченко

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: 16602, м.Ніжин Чернігівської обл., вул. Крапив'янского, 2, університет, новий корпус, кімната № 213, внутрішній телефон 10-39, email: almmater.ndu@gmail.com

Комп'ютерна верстка, набір та макетування: Наталка Ландар

Віддрукована у Видавництві НДУ імені М.Гоголя
Замовлення №34